

950 ýyl ýaşan Nuh pygamberiň milleti türk bolup biler

Category: Kitapcy,Sözler,Taryhy makalalar

написано kitapcy | 23 января, 2025

950 ýyl ýaşan Nuh pygamberiň milleti türk bolup biler 950 YIL
YAŞAYAN HZ. NUH TÜRK OLABİLİR

İbrani dilinde Noah olarak zikredilen Hz. Nuh ve tufan hakkında, Kutsal Kitap'ta da (Yaradılış, VI-IX) ayrıntılı bilgiler bulunmaktadır. Adı ve öyküsü, Sümer-Akkad Tufan efsanesinin tek tanrıca bir insanlığın kurtuluşu görüşüne aktarılışıdır[1]. Demek oluyor ki; Büyük Larousse ansiklopedisine göre; (tahrif edilmiş) Tevrat'ta bulunan Nuh ve Tufan hakkındaki bilgiler, Sümer ve Akkad Tufan efsanelerinden aktarılmış bulunmaktadır. Müslümanlarca yazılan tefsir ve tarih kitaplarında bulunan konu ile ilgili bilgilerin de, tahrif edilmiş Tevrat'tan hareketle yazılan bazı Yahudi kaynaklarına istinat ettiği ve İsrailiyat koktuğu ise kesindir.

Hz. Nuh ve Nuh Tufanı, İslami literatürde de önemli bir yer tutmaktadır. Öncelikle söyleyelim ki; bizim sayabildiğimiz kadarıyla Kur'an-ı Kerim'de 122 ayrı Âyet-i Kerimede Hz. Nuh'tan, kavminden ve tufandan bahsedilmektedir. Bu yanıylar Hz. Nuh, Hz. Adem, Hz. Musa ve İbrahim gibi Kur'an'da ismi en çok zikredilen peygamberlerden birisi ve adına başlı başına 28 ayetlik Sûre bulunan bir peygamberdir. Zira Kur'an-ı Kerim'in 71. Sûresi'nin adı Nuh Sûresi'dir. Dolayısıyla gerek dinler tarihi açısından, gerekse insanlık tarihi açısından yeri çok büyüktür. Hz. Âdem'den sonra insanlığın ikinci büyük atası durumundadır ki; Ham, Yam, Sam ve Yafes rivayetleri bu konuda önümüzde duran en canlı örneklerdendir. Bu rivayetlere göre dinler tarihi açısından bugünkü insanlık, Hz. Nuh'un, tufanda boğulan Yam isimli oğlu dışındaki üç oğlundan türemiş bulunmaktadır. Zaten Hz. Nuh, tarih sıralamasında Hz. Âdem,

Hız. Œit (Œis) ve Hız. İdris'ten sonra dördüncü sırada yer almaktadır. Bu demektir ki; Tufan olarak tarihlere geçen büyük olay, Kur'an'da ismi zikredilen peygamberlerden Âdem, Œit ve İdris'ten sonra 4. peygamber olan Nuh zamanında vukû bulmuştur.

Hız. Nuh'un diğery peygamberlerden farklı olarak bir başka önemli yanı daha vardır. O da, Hız. Nuh'un bir çok bakımdan bir ilk, yani bir başlangıç olma durumudur. İşte bu vesile ile dir ki; Hız. Nuh, dinî literatürde 2. Âdem olarak da zikredilmektedir. Kur'an-ı Kerim'de Nisâ Sûresi'nin 163'üncü, İsrâ Sûresi'nin 17'nci ve Mü'minin Sûresi'nin 30 ve 31'inci Âyet-i Kerimelerinde Hız. Nuh'un bu önemi, önceliğı ve ilklere konu olma durumu açıkça zikredilmiştir. Nisâ Sûresi'nin 163. Âyeti'nde; "Biz Nuh'a ve ondan sonraki peygamberlere vahyettiğimiz gibi sana da vahyettik..." denilirken, İsrâ Sûresi'nin 17. Âyeti'nde şöyle buyrulmaktadır: "Nuh'tan sonraki nesillerden nicelerini helâk ettik...". Mü'minin Sûresi'nin 30 ve 31'inci âyetlerinin anlamları ise şöyledir: "Œüphesiz bunda (Nuh ve kavminin başından geçenlerde) bir takım ibretler vardır. Hakikaten biz (kullarımızı böyle) deneriz. Sonla onların ardından bir başka nesil meydana getirdik."

Âyetlerden de anlaşılacağı üzere; Hız. Nuh, hem kendisine kitap gönderilen peygamberlerin, yani resullerin (Hız. Âdem'den sonra) ilki, hem de ister helâk edilmiş, isterse edilmemiş olsun, kendinden sonraki bir çok neslin atası durumundadır. Ayrıca Kur'an'da Hız. Nuh'un yaşı 950 olarak zikredilmektedir ki; Kur'an-ı Kerim'in 29. Sûresi olan Ankebût Suresi'nin 14. âyetinde şöyle buyrulmaktadır: "Andolsun ki biz Nuh'u kendi kavmine gönderdik de o bin yıldan elli yıl eksik bir süre onların arasında kaldı. Sonunda onlar zulümlerini sürdürürken tufan kendilerini yakalayiverdi."[2].

İslam tarihçileri, Hız. Nuh'u, Hız. Âdem'in 9'uncu, Hız. Œit'in 8'inci ve Hız. İdris'in 3'üncü göbek torunu olarak gösterirler. İslam tarihçilerine göre Hız. Nuh Irak'ta yaşamıştır. Bâbil

Krallığı zamanında peygamberlik yapmıştır. Tufan ise Bâbil Kralı Dermesil zamanında vuku bulmuştur. Gemiye alınanlar dışında yeryüzündeki bütün insanlar ve hayvanlar suda boğulup helak olmuşlardır. Nuh'un gemisi ise bütün dünyayı dolaştıktan sonra (Kur'an-ı Kerim'in Hûd Sûresi'nin 44. Âyetinde haber verildiği üzere) Cûdi Dağı'nda karaya oturmuştur! Hz. Nuh, Cûdi'de bir ay kaldıktan sonra dağdan inerek bugünkü Kuzey Irak denilen bölgede ve Musul'un kuzey taraflarında Semânîn denilen şehri kurmuştur. Ahd-i Atîk'in tekvin kitabının 8. babının 4. fıkrasında ise geminin oturduğu dağ olarak Ağrı (Ararat) Dağı işaret edilmektedir. Hz. Nuh, tufandan sonra 350 sene daha yaşamıştır. Sahih bir hadise göre; peygamberlerin Seyyid ve ulu kişileri beştir. Sıralama şöyledir; Nuh, İbrahim, Mûsâ, İsâ ve Hz. Muhammed. Hz. Muhammed bu beşlinin en ulu kişisidir[3].

M. Asım Köksal'ın "Peygamberler Tarihi" isimli kitabındaki bilgilerden ve bu kitapta kaynak olarak gösterilen eserlerden de anlaşılacağı üzere; bu kabil tefsir ve tarih kitaplarında, diğer peygamberlerin çoğunluğu gibi Hz. Nuh hakkında verilen bilgiler de ilmi olmaktan öte, bazı rivayetlere ve yorumlara dayanmaktadır. Bu rivayet ve yorumların pek çoğunun Yahudi kaynaklarına dayandığını ise bugün hemen hemen bütün ilahiyatçılar tarafından kabul edilen bir husustur.

Diğer dinler tarihi kitaplarında olduğu gibi, yazdıkları bilimsel olmaktan öte, çoğu İsrailiyat ve hurafe kokan ve İbrani kaynaklarından devşirilmiş rivayetlere dayanan M. Asım Köksal'ın kitabında vermiş olduğu en somut bilgi ise Hz. Nuh'un, bugünkü Irak topraklarında yaşadığı, Babil Krallığı zamanında peygamberlik yaptığı, tufanın ise Babil Kralı Dermesil'in tahtta oturduğu zaman diliminde vuku bulduğu hakkındaki bilgilerdir. Ancak şahsen biz, bu bilgilerin de doğru olduğu inancında değiliz. Zira Babil Krallığının, M.Ö. 2000-1700 yıllarında hüküm sürdüğünü düşünürsek, Kur'an-ı Kerim'e göre 950 sene yaşayan Hz. Nuh'un, Babiller'den önce ve sonra da yaşadığını kabul etmek zorunda kalırız. Hemen hemen

Babiller ile aynı coğrafyada yaşayan Sümerlerin M.Ö. 3500-2000 yıllarında yaşadığını ve M. Asım Köksal'a göre Hz. Nuh'un Tufan'dan sonra 350 sene daha yaşadığı şeklindeki bilginin doğru olduğunu kabul ettiğimizde ortaya şöyle bir sonuç çıkmaktadır: Hz. Nuh, ömrünün 300 yılını Sümerler zamanında, 300 senesini Babiller zamanında, 350 senesini de Babillerden sonraki dönemde (belki de Asurlular devrinde) yaşamıştır! Yani Hz. Nuh'un yaşamı M.Ö. 1350 yılına kadar, devam etmiştir ki; bu bilgilerin doğru olduğunu kabul etmeye imkan ve ihtimal yoktur.

Ayrıca günümüzde Babil Devletini, Milattan Önce olmak üzere; Sümerler (2700-2350), Akkadlar (2350-2150), Gutiler (2150-2100), Üçüncü Ur Sülalesi (2100-1960), Isınlarsa Sülalesi (1960-1830), İlk Babil Sülalesi (1830-1530), Kassit Sülalesi (1530-1150), İkinci Isın Sülalesi (1150-1050), Asurlular (1050-626) ve Yeni Babil İmparatorluğu (626-539) olarak 4000-500 yılları arasında yaşamış bir devlet olarak gösteren tarihçiler de bulunmaktadır. Bu tarihçilere göre; Babiller, Eski Orta Doğu Mezopotamya imparatorluğu olup, MÖ. 4000 ilâ 500 yıllarına kadar hüküm sürmüş olan, merkezi bugünkü Irak'ın Bağdat şehrinin güneyine düşen bir yerde kurulmuş muhteşem ve efsanevî bir Krallıktır. Kurulduğu devirlerde bu krallık iki kısımdan ibaretti: Kuzey memleketlerine AKKAT ve Güney memleketlerine Sümer adı veriliyordu. Tarih öncesi kültürü itibarıyla ilk kültür ERİDU kültürü olup (MÖ. 4000), sulama ve ziraat ile iştigal eden bu kültür, sonraları yerini UBAİD kültürüne (MÖ. 3900-3500) bırakmıştır. Kutsal Kitaplardaki Tufan hadisesi, lokal olmakla birlikte bu devire rastlar. UBAİD kültüründen sonra URUK veya ERECH kültürü ortaya çıkmış ve bu devirde mozaik kaplı sütunlu mabetler ve bilhassa ZİGGURAT denilen tipik Sümer mabetleri inşa edilmiştir. Yine bu devirde çivi yazısı icat edilmiştir (MÖ. 3000-2700).

Nuh'un Gemisinin tufandan sonra Cûdi Dağı'nda karaya oturduğu ise kesindir. Zira bu bilgi, Kur'anî bir bilgidir. Hûd

Sûresi'nin 44. Âyet-i Kerimesi'nde şöyle buyrulmaktadır: "(Nihayet) -Ey yer suyunu yut! Ve ey gök (suyunu) tut!- denildi. Su çekildi; iş bitirildi; (gemi de) Cûdî (dağının) üzerine yerleşti. Ve: -O zalimler topluluğunun canı cehenneme! - denildi."

Burada söylenecek söz şudur; zaman zaman ülkemize gelerek özellikle Tevrat'taki bilgilere dayanılarak Ağrı Dağı civarında Nuh'un Gemisi'ni arama çalışmaları yapıldığını biliyoruz. Bu çalışmalara zaman zaman Müslümanlar da iştirak etmektedirler. Hatta bugün Doğu Beyazıt ilçemiz yakınlarında (bizim gördüğümüz kadarıyla) heyelana uğramış bir arazide gemiye benzer şekil almış bir alana Nuh'un Gemisi nazarıyla bakıldığı bilinmektedir. Bu çalışmalara katılanlar ve bu bölgede gemi kalıntıları olduğunu söyleyenler apaçık bir inkar içindedirler. Bu insanlar bir an önce tövbe etmeli ve eğer arayacaklarsa Nuh'un Gemisi'ni Cûdi ve bu dağın devamı olan Gabar ve Cilo Dağlarında aramalıdırlar. Tabi PKK'dan fırsat bulabilirlerse!..

Yine M. Asım Köksal'a göre; Hz. Nuh'un 10'uncu göbekten torunu olan Hz. İbrahim'in, bazı kaynaklara göre muhtemelen Babil Kralı Hammurabi tarafından ateşe atıldığını ve o devirdeki ortalama insan ömrünün yüksek olduğunu varsayarsak, buradaki bazı bilgilerin birbirleriyle örtüşmediğini de görürüz. Örtüşmeyen hususlardan birisi de Hz. Nuh'un yaşı konusudur. Kur'an'da geçen 950 sene tabiriyle anlatılmak istenilen, bugünkü anladığımız anlamda 365 günden ibaret sene ise ortalıkta çözülmesi gereken problemler var demektir. Biz bu problemlerin çözümünü tarihçilere ve din alimlerine bırakarak asıl konumuza dönmek istiyoruz. Yani Hz. Nuh'un Türk olabileceği konusuna! Esasen bizim şahsi kanaatimiz Hz. Nuh'un, Ortadoğu'da hüküm sürmüş olan Sümerler veya Babiller'den çok önceki tarihlerde yaşamış olduğu yönündedir. Uzak bir ihtimal olmakla birlikte, ömrünün çok az bir kısmını Sümerlerin ilk devirlerinde, yani M.Ö.3500'lerden önce yaşamış olabilir...

Genel kabul görmüş görüşe göre; M.Ö. 3500-2000 yılları arasında 1500 yıl süreyle Mezopotamya’da yaşamış olan Sümerlerin, Asya kökenli olduğu ve aslen Türk olabilecekleri konusunda da yaygın bir görüş olduğunu biliyoruz. Hatta Türkiye’nin ilk bankalarından olan Sümerbank’ın isminin de bu görüş doğrultusunda ve Sümerlere izafeten verildiğini biliyoruz. Tıpkı Hititlerin Türk kabul edilerek Etibanka bu uygarlığın adının verildiğini bildiğimiz gibi.

Türkiye’nin ilk Sümerologlarından Muazzez İlmiye Çığ tarafından verilen bilgiler bu konudaki bilgi noksanlığını biraz daha gidermiş bulunmaktadır. Çünkü Muazzez İlmiye Çığ, Sümerler’in vatanının Orta Asya olduğunu belirterek, “Nuh Tufanı’nın da aslında Türkmenistan ve civarında meydana geldiği, jeolojik ve arkeolojik çalışmalarla kanıtlanıyor” şeklinde bazı iddialarda bulunmuş durumdadır.

Konu ile ilgili İHA kaynaklı haber şöyledir:

Pek çok kültürde yer alan ve yıllardan beri nerede meydana geldiğiyle ilgili pek çok tez ortaya atılan Nuh Tufanı ile ilgili son tez, Türkiye’nin ilk sümerologlarından olan 92 yaşındaki Muazzez İlmiye Çığ’a ait. 1940 yılında Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesi’nden mezun olduktan sonra İstanbul Arkeoloji Müzesi’nde 33 yıl boyunca Sümer tabletlerini inceleyen Sümerolog Çığ, Nuh Tufanı’nın ilk kez Sümer tabletlerinde yer aldığını hatırlattı. Jeolojik, arkeolojik kanıtlar ve Sümerce ile Türk dillerindeki benzerliğin Sümerler’in vatanının Orta Asya olduğunu gösterdiğini belirten Çığ, Orta Asya’da 20 bin yıllarından itibaren ısınma dönemiyle 12 bin yıllarında buzulların erimeye başladığını belirtti.

Çığ, “Pek çok araştırmacının kanıtlarına göre, büyük buz göllerinden taşan tatlı sular büyük taşkınlara yol açtı. İnsanlar gemiyle oralarından uzaklaştı. Ancak bu insanlardan bir kısmı tekrar ülkesine döndü. Tarımı, hayvanları evcilleştirmeyi, çanak-çömlek yapmayı, tanrı inancını öğrendiler. Ama tufandan sonra Orta Asya’da büyük kuraklık

başlayınca, halkın bir bölümü Mezopotamya'ya yöneldi. Güney Mezopotamya'ya önce Sümerliler'in ataları olarak düşünülen Ubeytliler, daha sonra Sümerliler geldi" diye konuştu.

Sümer yazılı belgelerinde geçen birçok kelimenin Türkçe olduğunun kanıtlandığını belirten Çığ, "Sümerler, Güney Mezopotamya'ya yerleşince bildiklerini daha da geliştirdiler. Dillerine göre bir yazı icat ederek her istediklerini yazacak duruma geldiklerinde ise daha önce bulundukları Orta Asya'da meydana gelen bu büyük taşkınlıklardan kalan anıları da yazıya geçirdiler" diye konuştu.

Çığ, 1800'li yıllarda kazılardan çıkan bir tablette tufanla ilgili bilgilerin yer aldığını kaydederek, daha sonraki yıllarda ise Akatca yazılan bir tufan öyküsünün daha bulunduğunu söyledi. Çığ, "Bunlar Akatca yazıldığı halde tanrı adları Akatca olmadığı için bunun Sümerler'den gelen bir öykü olacağı anlaşıldı. Tablet çok kırıktı ama yine de bir tufandan söz edildiği anlaşılıyordu" şeklinde konuştu. Araştırmacıların yıllardan bu yana Nuh Tufanı'nın nerede meydana geldiğini araştırdığını kaydeden Çığ, birçok tezin ortaya atıldığını söyledi. 1990'lı yıllarda Sümerler'in yazdığı tufan olayının Karadeniz'de meydana gelmiş olabileceği tezinin savunulduğuna dikkat çeken Çığ, şunları söyledi:

"İddiaya göre, son buzul çağından sonra eriyen buzullarla 100 metre kadar yükselen Akdeniz ve Marmara Denizi'nin suları, İstanbul Boğazı'ndan Karadeniz'e boşalmaya başladı. Bölgede yaşayanların büyük bir kısmı sulara gömülürken, bir kısmı da teknelerle canlarını kurtarabildi. Tufanın Karadeniz'de olabileceği tezine sıcak bakmıştım ancak olayın Sümerler'e geçiş varsayımı beni pek tatmin etmemişti. Çünkü bu büyük olayın etkisinin Sümerler'e gelinceye kadar, Karadeniz'in etrafında ve Anadolu'da yaşayanlar arasındaki söylencelerde izlerinin bulunması gerekiyordu. Okuduğum kitaplar, araştırmacıların çalışmaları ve yaptığım incelemeler sonunda jeolojik bulgular, anlatılar, arkeolojik kazılar ve dillerdeki benzerlik Nuh Tufanı'nın Orta Asya'da Türkmenistan ve

civarında olduğunu anlatıyordu.”

■ Her Kültürde Büyük Bir Tufan Öyküsü Vardır

Hemen her kültürde büyük tufan öyküsünün bulunduğunu hatırlatan Çığ, Hint ve İran kültürünün aksine Türkmenler’de Nuh Tufanı’nın farklı olduğunu söyledi. Türkmen efsanesinde tufanın olacağını Noma adlı bir adama bildirildiğini belirten Çığ, “Buna göre, Noma’ya gemi yapması bildirdi. Noma gemiyi yaptı. İçine üç oğlunu ve her hayvan türünden bir çifti aldı. Ve tufan başladı. Gemi yüzerken, gök ve sudan başka bir şey görünmüyordu. Sular çekilmeye başlayınca, dağların tepeleri göründü ve gemi Çomgaday ve Tuluttu dağlarına oturdu. Kazak tufan efsanesine göre ise Türü-İlkler’in yaşadığı Turan Ovası’nın, ademoğullarının işledikleri günahlar yüzünden sular altında kaldığı anlatılıyor. Buna göre Nuh, Aral Gölü’nün doğusunda bir gemi yaptırarak kendisine inananlar ve hayvanlardan birer çift aldı. Gemiyle Aral ve Hazar denizlerinden geçip Cudi Dağı’na kondu” dedi.

Tufan öyküleri içinde Türkmen ile Sümer öykülerinin çok yakınlaştığını ifade eden Çığ, “Türkmen efsanesinde tufan olacağını haber veren şahsın adı Noma. O da Nuh’u hatırlatıyor. Nuh adı etimoloji bakımından hiçbir dile uymuyor. Nu sözcüğü sadece Türk ve Sümer dillerinde insan anlamına geliyor” diye konuştu.

Bugüne kadar 16 kitap yazan Muazzez İlmiye Çığ, Orta Asya’nın bozkırlar, yaylalar, dağ silsileleri ve çöllerden oluşan bir alan olduğuna dikkat çekti. Bölgede Türk kavimlerinin yaşamış olması nedeniyle ‘Türkistan’ adıyla anıldığını ifade eden Çığ, Sümer-Orta Asya Türk bağlantısının en belirli kanıtlarının Türkmenistan’da bulunduğunu söyledi.

Altın Tepe, Marguş ve Part kazılarda ortaya çıkan kalıntıların Sümer’dekilere benzediğini belirten Çığ, sözlerine şöyle devam etti:

“Mesela pişmemiş topraktan, taştan, kemikten yapılmış keçi,

koyun, boğa gibi hayvan figürleri, özellikle kadın figürleri Sümer'dekilerle aynı. Sümer'de dağ keçisi olmadığı halde onun resmini yapmaları da bu bağlantıya bir kanıt. Ayrıca Sümer ur kral mezarlarında bulunan boğa başının benzerinin Türkmenistan'da olması, Sümer keramiklerinin üzerindeki desenlerin Türkmen keçelerinde de bulunması hayli ilginç. Sümer'de taş, altın, yakut gibi malzemenin olmamasına rağmen bunları kullanmaları, bu malzemeleri daha önce bildiklerini ortaya koyuyor. Bu gösteriyor ki bu malzemeler Türkmenistan'da bol bol var. Ayrıca Sümerler kendilerini 'Karabaşlı' olarak nitelendiriyordu. Belki de bu tanım bir Türk boyu olan 'Kara Kalpaklı'yı anlatıyor. Sümerler'deki Ur, Uruk Mari, Nuzi, Aratta gibi şehir adlarının benzerleri Türkmenistan ve Azerbaycan'da da var. İlk kubbeyi Sümerliler yapmış. Türkler'in de çadırlarını kubbe şeklinde inşa etmeleri çok yakın bir benzerlik."

Sümerce'de kelime köklerinin Türkçe'de olduğu gibi tek heceli olduğuna dikkat çeken Çığ, "Köklere ekler konarak yeni kelimeler oluşturuluyor. Cümlelerde özne başta, eylem sonda geliyor. Sümer'de tanrı anlamına gelen 'dingir', Türk lehçelerinde tingir, tengir, tengri, tenri ve bugünkü Türkçe'ye tanrı olarak ulaşmıştır. Araştırmacıların Sümerce'deki ve Türk dillerindeki kelimeleri eşleştirmeleriyle her iki dilin ortak yanları olduğu ortaya konuldu" diye konuştu.

Haber metninden de anlaşılacağı üzere; Muazzez İlmiye Çığ tarafından verilen bilgiler de bizim kanaatlerimizi doğrular niteliktedir. Yani Nuh Tufanı olarak da bilinen Tufan olayı, Sümerler veya Babiller devirleri gibi insanlık tarihi içinde nispeten çok daha yakın bir tarihte değil, çok daha eski tarihlerde, ancak Sümerlerin, Babillerin veya Akkadların ataları zamanında vuku bulmuş ve sözlü veya yazılı rivayetlerle önce Sümer veya Akad kültürüne, oradan da Orta doğudaki diğer halkların, mesela İsrail Oğulları ve İsmail Oğulları gibi diğer orta doğulu halkların kültürüne geçmiş

bulunmaktadır. Başta vermiş olduğumuz Büyük Larousse'deki bilgiler de zaten bu yöndedir.

8 Haziran 1999 tarihli Sabah Gazetesi'nde Jan Devletoğlu imzasıyla ve "Afetten Doğan Ulus" başlığı ile, 10 Haziran 1999 tarihli Milliyet Gazetesi'nde ise Zafer Arapkirli imzası ve "Volkan Patladı Türk Doğdu" başlığı ile çok çarpıcı iki haber verilmişti. Aynı tarihlerde İngiltere'de yayınlanan David Keys'in "Catastroph: An Investigation Into The Origins Of the Modern World" (Modern Dünyanın Doğuşuna Yol Açan Büyük Felaket) isimli kitabına dayandırılan her iki haberde de verildiği şekliyle İngiliz Yazar David Keys'e göre;

"Bugünkü modern dünya, 6'cı Yüzyıl ortalarında, tahminen bugün Endonezya'nın bulunduğu yerdeki dev bir yanardağın patlaması sonucu dünya ekoloji sistemindeki değişiklikler ve buna bağlı göç hareketleri ile ortaya çıkmıştı. Altıncı yüzyılın ortalarında Asya kıtasında yaşanan volkanik hadiseler, dünyanın ekolojik dengelerini altüst etti. Türklerin ataları sayılan Avarlar'ın yaşadığı Moğolistan'daki canlı hayvan sürüleri bundan büyük ölçüde etkilendi. Avarlar'ın at yetiştiriciliğine dayanan ekonomisi, kuraklık nedeniyle iflas etti. Türkler'in, atın dışında çeşitli hayvanlar yetiştirdikleri ekonomisi ise daha az zarar gördü. Bu nedenle Türkler daha da güçlenerek Avarlar'ın egemenliğine son verdi ve kendi devletlerini yarattı. Türkler'in bu ayağa kalkışları, Anadolu'ya kadar uzanmalarına, Selçuklu ve Osmanlı İmparatorluklarının kuruluşuna kadar vardı. Türkler'in, iklimsel koşulların ateşlediği bu kalkınışı ve göçleriyle devam eden tarihi, bu uygarlığın Doğu Avrupa, Kıbrıs, Arnavutluk, Kosova, Bosna ve Balkanlar'ın diğer bölümlerine, Orta Asya'ya, Hindistan'a, Hazar Denizi bölgesine ve tabii Türkiye'ye kadar ulaşmasını sağladı. Türklerin tarih sahnesine çıkmasıyla dünya tarihinin akışı değişiyor. Tarih boyunca Çinliler'den Avrupalılar'a bir çok ulusun, kendisini Türk tehdidi karşısında tanımlayışı, ulusal ve kültürel kimliğin farkına varılmasının aracı oluyor. Türk dili Asya ve Avrupa

kıtalarında en çok konuşulan dil haline geliyor. Bugün bile Kıbrıs, Arnavutluk, Kosova ve Bosna, Asya'da Türkmenistan ve Özbekistan, Türkiye haricinde Türkçe'nin konuşulduğu ülkeler."

Tarih kitaplarının ortak görüşlerinden birisi, bugün küresel ısınma olarak adlandırılan olaya benzer bir olay neticesinde, başta kuraklık olmak üzere Asya içlerinde yaşanan bazı olumsuz iklim olayları sebebiyle Asya halklarının, bu arada Türk unsurlarının ata yurtlarını terk ederek dünyanın başka bölgelerine gittikleri görüşüdür. Orta Asya'da yaşanan kuraklık ve iklimsel değişimler (ve belki de tufan) sebebiyle, bu bölgedeki insanlar, genelde Avrupa ve Ortadoğu istikametinde hareket etmişlerdir. Hatta tamamen buzlarla kaplı Bering Boğazını kullanarak Amerika kıtasına gittikleri de söylenmektedir. İşte bu göçler sırasında Türk unsurları, Hazar ve Karadeniz'in kuzeyinden dolaşarak Avrupa içlerine ve hatta Trakya ve Balkanlara kadar ilerlemişlerdir. Diğer bazı Türk unsurları ise Hazar Denizi'nin güneyini takip ederek bugün Ortadoğu denilen bölgeye gelip yerleşmişlerdir. Tarihçiler tarafından kabul edilen genel görüşe göre bugün Bulgarlar ve Macarlar aslen Türk, Ord. Prof. Dr. Reha Oğuz Türkkan gibi bazı tarihçilere göre ise Finler ve Estonyalılar gibi bazı kuzey kavimleri ve hatta Amerikan Kızılderilileri ise Türklerle akraba topluluklardır. Hatta Kazım Mirşan ve Haluk Tarcan gibi Türk tarihini M.Ö. 15.000 yıllarına kadar götüren bazı Öntürk araştırmacıları, bazı İtalyan ve Grek unsurlarının da Türk soylu olduklarını ileri sürmektedirler. Onlara göre, Sümerler, Hititler, İskitler, Frikyalılar zaten Türk'türler! Bir tarihçi olmamakla birlikte bu görüşlerin çoğuna iştirak ettiğimi söyleyebilirim.

Yukarıdan beri vermiş olduğumuz dini ve tarihi bilgilerden çıkardığımız netice şudur: Vuku tarihi kesin olarak bilinmemekle (Sümerlerin ve Akatların Asya'da yaşamış olan uzak ataları zamanında olması kuvvetle muhtemel olmakla) birlikte tarihte, İslami kaynaklarda Nuh Tufanı olarak isimlendirilen ancak küresel ve lokal boyutta olup olmadığı

tartışılan bir iklimsel hadise yaşanmıştır. Bu tufan, peygamber Hz. Nuh zamanında vuku bulmuştur. Hz. Nuh'un, M.Ö. 3500-4000'lerde veya daha önceki bir zaman diliminde yaşadığı sanılmaktadır. Zira, bu tarihlerden sonraki tarihlere ait kalıntılar konusunda bilim dünyasının elinde az çok bazı kalıntılar ve kanıtlar bulunmakta olup, bu kalıntılar ve kanıtlar arasında Tufan'ın tarihine ilişkin herhangi bir belge ve bilgi bulunmamaktadır. Yukarıdaki bilgilerden de anlaşılacağı üzere; bilim adamları, sadece Sümer ve Akatlara ait bazı kalıntılarda (kil tabletlerde) tufandan, eskiden olmuş bir olayı rivayet şeklinde bilgiler bulunduğunu dile getirmektedirler.

Olayın cereyan yeri tartışmalı olmakla birlikte, Asya kıtasında olma ihtimali, orta doğuda olma ihtimalinden çok daha fazladır. Hz. Nuh'un Irak'ta peygamberlik yaptığı kesin değildir. Kur'an'da (Nahl/36, Kasas/59), "Her kavme ve her memlekete peygamber gönderildiği" belirtildiğine göre, Hz. Nuh'un Asya kavimlerinden birisinin peygamberi olması da ihtimal dahilindedir. Kesin olarak adı konulmamakla birlikte hemen hemen bütün tarihi, arkeolojik ve hatta dini bilgiler, Türkleri ve Türk yurtlarını Nuh Tufanı'nın merkezine oturtmaktadır. Zira gerek Tevrat kaynaklı bilgiler, gerekse İslami bilgiler, suların çekilmesinden sonra Nuh'un gemisinin, Cudi veya Ağrı gibi tarihin en eski çağlarından beri Türk unsurlarının meskun olduğu coğrafyada bulunan dağlardan birisinde karaya oturduğunu söylemektedir. Hatta Cudi ve Ağrı konusundaki rivayetler kadar güçlü olmasa da; bu dağın Kayseri'deki Erciyes Dağı veya Diyarbakır'daki Karaca Dağ olduğunu söyleyenler de bulunmaktadır. Cûdi Dağı'nın neresi olduğu ve Cûdi Dağı'ndan maksadın bugünkü Şırnak ilimizin güneyinde bulunan dağlar olup olmadığı konusunda az da olsa bazı tereddütler olmakla birlikte, Yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim, Nuh'un Gemisi'nin Tufandan sonra Cûdi Dağı'nda karaya oturduğunu kesin bir dille haber vermektedir.

Öte yandan, başta Türkler olmak üzere; siyah ve sarı ırklar

dışındaki bütün ırkların Hz. Nuh'un üçüncü oğlu olan Yafes'in neslinden geldiği de ileri sürülen görüşlerdendir. Bunlara ilave olarak Yafes'in yanı sıra, Nuh, Hami ve Sami gibi Hz. Nuh'un diğer oğullarının isimlerinin de diğer milletlere oranla Türkler arasında çok daha yaygın olarak kullanıldığı bilinmektedir. Buradan hareketle diyebiliriz ki; Hz. Âdem'den sonra insanlığın ikinci atası sayılan Hz. Nuh'un Türk olma ihtimali, olmama ihtimalinden çok daha kuvvetlidir. Tıpkı ilk insanın Asya'da görüldüğü, sonra burada çoğalarak dünyanın dört bir yanına yayılması ihtimalinin, Ortadoğu'da ve Arap yarımadasında doğup dünyaya yayılma ihtimalinden çok daha güçlü olduğu gibi. İlk insanın Ortadoğu'da görüldüğü ve dolayısıyla Ortadoğu'nun medeniyetlerin beşiği olduğu savı, zaten daha çok üç büyük ve baskın dinin, bu bölgede doğmasından dolayı savunulan bir görüş niteliğindedir(*) .

Ömer SAĞLAM.

(*) Bu yazı ilk olarak 18.01.2007 tarihinde yayınlanmıştır.

Dipnotlar:

[1] Büyük Larousse, c.17, s, 8735).

[2] Kur'ân-ı Kerim ve Açıklamalı Meâli, TDV. Yayınları, Ankara,1993.

[3] M. Asım Köksal, Peygamberler Tarihi, TDV. Yayınları, s.88-113, Ankara, 2004. Taryhy makalalar